

Érthetetlen igazságok, igaz érthetlenségek

(folytatás az első oldalról)

De van még egy problémám a fenti ügyeket illetően: - Csatóry doktor kiadatását kérte a tót belügyminiszter, s a kérelemben Táblabíróság dönt a napokban. És ez érthetetlen. Ugyanis Csatóry 1944-ben Kassán(!) nem pedig Košicében követte el állítólagos bűncselekményeit. Milyen jogon kéri tehát egy a bűncselekmény elkövetésekor és még sokáig azután nem is létező műállam egy magyar állampolgár kiadatását? Ja, mert az ottani hitközség követelte ezt... (csak a legfőbb ügyész fülebe ne jusson, mert akkor Csatórynak vége).

És ez az a pont, amikor minden antiszemitizmus nélkül fel tudnék robbanni a méregtől... Mert a bűn és a bűnös megítélése két különböző mércével méretetik. Pedig a bűn önmaga elítélendő, s nem személyeken és elkövetőkön, feltételezett bűnösökön múlik. Éppen úgy, mint az okozott fájdalom. A bűn ugyanis az okozott fájdalom miatt, annak okán válik azzá, ami. Lehet elkövető a náciz-

mus, a kommunizmus, Trianon, vagy egy cigány, a bűn akkor is bűn és fájdalmat okoz. A liberalizmustól halálos beteg társadalom azonban bűnöző és bűnöző között éles határt von nemzetiségi, faji alapon. A liberalizmus tehát nem különb annál a rendszernél, amelyet oly hevesen gyűlöl, és amelynek feltételezett vagy de facto bűnösait oly nagy elánal üldözi, vádolja. A liberalizmus és a szocializmus egyenlő a nácizmussal, mert felment és véd igazi bűnösöket, s gyűlölettel vádol lehetséges ártatlanokat faji és vallási alapon. Ezzel pedig társadalmi káoszt teremt, gyűlölködést generál.

Különösen aljas az a ma divatos vádaskodás, amely már nyíltan a kereszténységet és a magyarságot érinti. Ez az az impulzus, amely megmozdította ismét a béna, erőtlén magyar társadalom végtagjait. Ugyanis olyan régen nem hallotta aljas vádaskodások hangzanak el az Unióból, és egyes más állami és vallási vezetők szájából, amelyek nemcsak, hogy igaztalanok, de sértőek, és megalázóak is. Ennek pedig véget kellene vetni, de nem lehet, mert olyanok tiltakoznak ellene, akik maguk is gyűlöletet szítanak, s ezzel a jogos tiltakozás súlytalanná válik. Gondolok itt a már világosan kirajzolódni látszó Jobbikos szemléletre, amelyben alapvető fontosságot kap a liberálisok által újra bevezetett nemzetiségi alapon való gyűlölködés. Ha ez a párt tiltakozik a dr. Csatóry-ügyben, vagy jelenti föl dr. Mátsik Györgyöt, alapot ad a liberális és szocialista söpredéknek arra, hogy

komolytalannak minősítsék a feljelentést és tiltakozást, hiszen ugyanazt teszik egyébként, mint ők... Nagyon zavaros és fájdalmas tehát a mai magyar társadalmi helyzet. Az a magyar polgár, aki nem politizál, és távol igyekszik maradni azoktól a nemtelen harcotól, amelyekkel a társadalmat mérgezi számos elvtelen és hülye politikai erő, lassan nem érezheti itthon magát, mert sem az utcán, sem a jog által nincs biztonságban. Ha pedig magyarnak és kereszténynek vallja magát, már-már üldözötté válik saját hazájában, s ki tudja, mikor hantoltatják ki egyik-másik ősét azzal, hogy ő is részese volt a vézorkorszak mocskának.

Félelmetes és gyalázatos mindaz, ami ma Magyarországon az élet minden területén történik. Közben pedig minden napra jut egy-egy gyilkosság, amelyet nem magyar követ el magyar ellen, főleg pedig idős és tehetetlen magyar ellen... S ma megrendítően rosszul esett a hír, hogy az egyház is különbséget tesz gyilkos és áldozat között faji alapon. Történt pedig, hogy a cigánygyilkosságok áldozataiért mutattak be szentmisét – 2012-ben, Magyarországon. Ebből az következik, hogy e gyilkosságokat magyarok követték volna el. Akkor elvárom és követelem, hogy mutassanak be szentmisét a cigányok által megölt magyarok emlékére is! Mert ők is áldozatok, és sokkal többen vannak, mint az előbbieket.

Ugye milyen furcsa, ha az ember értelmezi a történéseket. Pedig a történéseket értelmezni kell!

"LIBORgate" - A történelem legnagyobb bankbotránya?

A június végén, Londonban kipattant kamatmanipulációs botrányt többen jellemezték már úgy: jelentőségét nehéz túlbecsülni. A skandalum valóban, már csak az ügy szálaik kiterjedtségét, globális jellegét tekintve is világrejtőnek bizonyulhat, ám az általa föltáruló összefüggéseket a mélyen tisztelt főáramú média egyelőre nem nagyon firtatja. (Arról nem beszélve, hogy hazánkban, de még a sokkal közvetlenebbül érintett Egyesült Államokban is a súlyához mérten igen keveset foglalkoznak a témával).

A szóban forgó ügyet röviden összefoglalva: bizonyítást

nyert, hogy a Barclays Capital, a világ egyik legnagyobb pénzügyi cége a 2008-as krízist megelőző és az azt követő években is manipulálta a bankközi kamatszinteket, többek között a LIBOR referenciamatutatót (London InterBank Offered Rate - londoni bankközi kínálási kamatláb). A szinte a teljes világgazdaságra közvetetten hatást gyakorló irányadó kamatok manipulálásáért a Barclays-t rekordösszegű, 290 millió angol fontnyi (453 millió USD, kb. 110 milliárd HUF) bírsággal büntették, elnöke és vezérigazgatója is lemondásra kényszerült. A botrány hatalmas felháborodást keltett a brit közvéleményben, például ez a videó volt a legnézettebb a BBC weboldalán június utolsó napjaiban. Ismét felerősödött a bankok és a pénzügyi rendszer romlottságáról, illetve a szigorúbb szabályozásról és a büntetőjogi felelősségről szóló vita. A kormány nyilvános vizsgálatot indított az ügyben, parlamenti meghallgatásokat tartottak, miközben egyre több ügyfél fordul el a nagy cégektől és viszi pénzét inkább ún. etikus pénzügyi intézetekhez, helyi takarékszövetkezetekhez, közösségi bankokhoz.

Azonban mindez csupán a kezdet. Hamar nyilvánosságra került, hogy a botrányban nem csak a Barclays érintett, több mint egy tucat vezető globális pénzügyi intézet ellen folyik nyomozás, olyanok ellen, mint a Citigroup, a JP Morgan Chase, a HSBC, a Deuts-

che Bank, a Credit Suisse, az UBS vagy a Bank of America. Bob Diamond, a Barclays lemondásra kényszerülő feje még a brit központi bankot, a Bank of England-et is hírbe hozta az ügyvel kapcsolatban, azt állítva, hogy ők bíztatták cégét manipulációra. A most nyilvánosságra került információk egy éve óta folyó nyomozás eredményei, amely szerint a csalásozogat, legalább három földrészt érint és Észak-Amerikában, illetve Ázsiában bejegyzett kereseteken alapul.

Ugyan az ügy Nagy Britannián kívül egyelőre nem igazán keltett jelentőségének megfelelő, általános fölzúdulást, - hála a vezető médiumok hathatós közreműködésének - a pénzügyi világ alaposan fölbolydult és a felügyelet, illetve az igazságszolgáltatás szervei sem tétlenkedhetnek. Végre olyan, például a deregulációval kapcsolatos kérdések vetődnek föl a legnagyobb sajtóorgánok részéről is, melyeket már évek óta fessegettek egyes szakértők, aktivisták és filmkészítők. Mi, akik a pénzvilág és a felső tízezer, avagy az 1% megereglését is sürgető civil mozgalmak résztvevői vagyunk öngazdálkodást és egyben a paradigmatávoáltást elősegítő új lehetőséget látunk ebben az egyre terebélyesedő botrány-sorozatban.

A legnagyobb bankok érintettségén túl fölmerült, hogy az egyébként az Egyesült Királyságban a magyarországihoz hasonló, kiugróan magas üzemanyagárat szintén manipulálhatták, közben pedig - a Goldman Sachs tavaszi és a Vatikán bankjának nyár eleji botrányai után - rendkívül súlyos vádak fogalmazódtak meg a nemzetközi bankkórás HSBC-vel szemben is: drogüzlettel kapcsolatos pénzmosással és terroriszervezetekkel való üzleteléssel vádolja a bankot az amerikai szenátus egy jelentése. Fény derült a londoni City által lobbizásra fordított hatalmas összegekre, a hitelkártya cégek és bankok közös üzemeire, miközben a legnagyobb pénzügyi vállalatok egyre rosszabb anyagi helyzetbe kerülnek. Néhány napja jelent meg a hír, hogy Európában és az USA-ban is küszöbön állhatnak a LIBOR-üggyel kapcsolatos letartóztatások, ahogy a leggazdagabbak által adóelkerülés révén "megtakarított", minden eddigi becslést fölmúlító összegekről szóló jelentés híre is. A jelentés szerint a vagyon eloszlása a világban még az eddig becsültnél is egyenlőtlenebb lehet és azt is megmutatja, hogy a fejlődő országokból kicsoda összegek vándorolnak ki csupán az adóelkerülés révén. Nem mellékes körülmény, hogy hazánk előkelő helyet foglal el a leginkább érintett országok sorában. Véggittekintve ezen eseményeken, mintha egy egyre terebélyesedő dominóeffektust látnánk.

A korrupt pénzügyi-gazdasági rendszer valódi arca

2011 őszén, a világmeéretű rendszerkritikus tüntetéshullám kellős közepén jelent meg egy svájci kutatócsoportnak a világgazdaság megdöbentető koncentrátságról szóló tanulmánya. A tudósok szuperszámítógépek segítségével, hálózatelemzés útján bebizonyították, hogy a világ vagyonának és gazdasági hatalmának túlnyomó része multinacionális óriásvállalatok már-már hátborzongatóan kicsiny csoportjánál összpontosul. A tanulmányt - a LIBOR-botrányhoz hasonlóan - jelentőségénél jóval kisebb figyelem övezte a mainstream médiában. Jellemző, hogy a szinte egyetlen magyar nyelvű cikk szerzője is "az önszabályzó szabad piacok" szükség-szerű, már-már természetes állapotaként igyekszik beállítani mindazt, amit a tanulmány megállapít, illetve több figyelmet szentel az "összeesküvés-elméletekkel" való élcelődésnek, mint a tanulmányban szereplő megállapítások súlyosságának.

A kutatók a világ mintegy 43 000 multi-cége közti kapcsolatokat elemezve saját megdöbbenésükre kimutatták, hogy egy aránytalanul kicsi, 1318 vállalatból álló mag közvetlenül ellenőrzi a világgazdaság mintegy 20, az általa tulajdonolt további cégeken keresztül pedig további 60 százalékát. Tovább vizsgálva az adatokat fölismerték, hogy ezen a magon belül léteznek egy csupán 147, egymással szoros összefonódásban álló cég alkotta "szuper-entitás" és végső soron itt összpontosul a világgazdaság fönt említett 80%-a fölötti ellenőrzés. Ezen cégek mintegy háromnegyede a pénzügyi szektorból kerül ki. Érdemes még megemlíteni, hogy a tudósok által a hálózatra gyakorolt befolyásuk mértéke alapján összeállított (a tanulmány 33. oldalán található) lista első helyén a LIBOR-ügyben már bizonyítottan vétkes Barclays Capital áll és általában is elmondható, hogy a kamatmanipulációs és a többi aktuális botrány által érintett cégek szinte egytől-egyet a lista előkelő helyein szerepelnek.

A legnagyobb pénzügyi intézeteknek a "LIBORgate-ügyben" való érintettsége, a manipulációban való összejárásuk lelepleződése a gyakorlatban bizonyíthatja a svájci kutatók által fölvázolt, a leghatalmasabb, szorosan összekapcsolódó cégek alkotta "megatört" létezését. Csaknem mindegy, hogy összeesküvésnek, vagy egy elszabadult, a fejünkre nőtt vállalati struktúrának nevezzük, amivel itt szemben állunk az egy globális, végtelenül koncentrált hatalmi szerkezet, amely az egyre csak gyűlő bizonyítékok alapján, finoman szólva is velejéig korrupt.

2012.07.25. - valodidemokraciatmost.blog

Az összefüggésekről jóval részletesebben itt: <http://divinecosmos.com/start-here/davids-blog/1066-great-revealing>

Gyurta Dani bűne

Gyurta Dánielért egy ország izgult tegnap este. Sőt, egy egész nemzet határokon innen és túl is. A média is kivette a részét a hangulat fokozásából, a döntő előtti napon egymást váltották a képernyőn a barátok, családtagok, régi és jelenlegi sporttársak. Még a vele egy helyen edző gyerekek is elmondták, mennyire nagy megtiszteltetés nekik egy medencében úszni Danival, és mennyire szorítanak érte. És ez így volt normális.

Azokon a csatornákon, ahol B kategóriás celebriancok mellműteteit és Győzike legfrissebb adócsalásait élőben közvetítik, végre egy valóban értékes magyar ember volt a téma.

Aztán Gyurta, ahogy kell, megnyerte az aranyat, csak úgy melleleg úszott egy könnyű világcsúcsot - és másnaptól elkezdett rá ömleni a mocskok. A Népszabadság veterán epehanyógépe, Aczél Endre sietett leszögezni, hogy ha még 10 métert kellett volna úszni, az angol fiú nyer, és nem Dani. Gyurcsány virtuális cipőpucolója, Gréczy Zsolt azon akadt ki, hogy Czene Attilának államtitkárként volt pofája élő adásban szurkolni ifjú sporttársáért. A legizdadságzágúbb dumát az indexes Sportgézán Magyar Péter szenvedte ki magából, aki a következő, a Rézvilinc borozóban is vérciki kocsmái bölcsességgel hozakodott elő: "Kétségtelen, hogy Gyurta Dániel most nagyon nagy szám, mindenki vele foglalkozik, ebben gondolom szerepe van a világcsúcsnak is, ami az eredményjelző szerepelt. De ezzel együtt ne felejtjük el, hogy sok szorgalmas ember van még ebben az országban, akik esetleg ugyanígy tudnának örülni annak, ha velük is foglalkoznának a közvéleményben."

Most ellóhetnének a közismert gigaközhelyet a "magyar ember irigységéről". Csak hogy a fent nevezett arcoknak egyrészt annyi közük van a magyarsághoz, mint nekem az úszáshoz. Megfordultam már párszor medencében, nem is fúlok bele, ha nagyon igyekszem, de az már az első két tempó után kiderült, hogy nem lesz belőlem olimpiai bajnok. Ők is feltűnnek néha itt köztünk a nagy magyar medencében, hamar kiderült, hogy nem sok keresnivalójuk van köztünk, úgyhogy azóta csak néha ugranak be, hogy jól belepisáljanak.

Másrészt: a történet még csak nem is erről szól igazán. Sokkal inkább arról, hogy Gyurta Dánielnek van egy megbocsáthatatlan bűne: szereti a nemzetét. És ezt még van képe azzal is súlyosbítani, hogy e szörnyű vétkét nem is titkolja. Győzelme után azt nyilatkozta, hogy 15 millió magyart vitt végig azon a kétszáz méteren, s a hírek szerint a döntőre Fankadeli egyik számával készült fel lelkileg.

Hát, ezért durrant el a balliberális médiatrollok borsónyi agya, ezért pukkant ki a nyomorult lelkük mélyén rejtegetett gennygóc, amit most jól rá is okádnak egy fiatal, végtelenül szerény, alázatos, zseniális sportolóra. Mert ezekben a beteg fejekben soha nincs fegyverszünet, a gyűlölet szorgos kis csatornamunkásai ilyenkor is lankadatlanul lapátolják ránk a saját mocskukat.

Azt még csak-csak megbocsájtják, ha valakinek a melegítőjén magyar címer van - de, ha alatta magyar szív is dobog, azt már nem. Soha ne felejtjük el, mint mondtak ugyanezek a figurák tíz esztendeje: Egerszegi Krisztina a jobboldal melletti kiállása után "már csak a fél ország Egérkéje". Szar lehet nekik a másik feléhez tartozni...

Balogh Gábor
2012.08.02. - jobbegyenes.blog - Nemzeti Hírháló